

Могила

Руданський Степан Васильович

В степах, де гриміла
Козацькая сила,
Від світу-потопу
Лежала могила.

Лежала могила,
Як тая цариця,
Що ї зашептала
На сон чарівниця.

І стан її пишній
Трава покривала,
І голову сонну
Калина вбирала.

І гілля калини
Плелося косами,
І кетяги красні
Спадали биндами.

Із лівого боку,
Словами ізрита,
Лежала край неї
Камінная плита.

Чи прошлого пам'ять,
Чи того, що буде, —
Що писано в нії,
Не відають люди.

Як військо, чорнобиль
Стояв на сторожі,
І пісні їй піли
Пташенята божі.

Скажіть мені, люди,
Кому з вас не мила,
Кому з вас не люба
Була та могила.

Зійдітєся ж, люди,
Край дороги станьте...
Стисніть своє серце —
На могилу гляньте!..

Могило-могило!
Ти, пишна могило!..
Де ділися чари,
Краса куди сплила?..

Коса із биндами
Лежить край дороги,
Покошене військо

Доломлюють ноги.

 Пройшли тяжкі плуги
Через твоє тіло,
І пишнее тіло,
Як вуголь, зчорніло...

 І тільки лиш камінь
Край нього біліє,
Но вже письмо друге
На ньому рябіє!

 І поле чорніє,
Коріння зсихає...
І бусел перистий
По скибах ступає...

 Споров плуг тяженький,
Задряпало рало,
І в рани насіння
Нерідне запало.

 Запало насіння,
Коріння пускає
І силу чужую
Без жалю співає...

 І в місяців кілька
Край тої могили
З чорнобилем разом
Коноплі вродили!..

 Чорнобилю много!
Подивіться, люди!
Но бог святий знає,
Що то за рік буде...

 Де була калина,
Там нап'ята буда...
Не верху могили
Чорнобилю груди...

 І димить чорнобиль,
Заким запалає...
І "Вічну пам'ять"
Божий птах співає...

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/mohyla